

Арабинъ и змия

Приказка.

Плътувалъ арабинъ на конь прѣзъ една пѣсчлива пустиня. Въ ржцѣтъ си държалъ дълго копие. Край пята видѣлъ голѣмъ огънь. Огънятъ догорѣвалъ. Въ него се вила и съскала змия.

Като видѣла арабина, змията почнала да се моли: „Божи човѣче, помогни ми, спаси ме отъ смрътъ“.

Арабинътъ се съгласилъ. Той прострѣлъ дългото си копие къмъ огъня. Змията пропѣлзѣла по копие-то, отъ него — по ржката на арабина, обвила шията му и зела да го души.

— Какво правишъ? едвамъ продумалъ арабинътъ.

— Нима не разбирашъ? — отговорила змията. — Искамъ да те задуша.

— Защо, Боже милостиви? Нали азъ те избавихъ отъ люта смрътъ!

— Така е, но сега всички на земята отплащатъ за доброто съ зло. И азъ ще направя сжщото.

— Не, змию, не правятъ всички така. Само ти лошо постѣпяшъ, казалъ арабинътъ.

— Не, не само азъ, ами всички, засъскала змията и почнала по-силно да го души.

— Отпусни ми гърлото, — почналъ да се моли арабинътъ — послушай, какво ще ти кажа.

Змията се поотпуснала малко.

— Да попитаме трима, дали право казвашъ; ако всички кажатъ сжщото, тогава прави съ мене каквото искашъ, — казалъ арабинътъ.

— Е добръ, да видимъ — засъскала змията.

Тръгнали. Змията тѣй силно стѣгнала шията му, че той едвамъ дишалъ. Отишли при извора.

— Послушай, чиста водице! — казалъ арабинътъ. — Азъ извадихъ изъ огъня тази змия. Вмѣсто благодарность, тя иска да ме задуши. Казва, че на земята всички плащатъ за доброто съ зло. Истина ли е?

— Истина, отговорилъ изворотъ. — Ето, гледай: азъ имамъ чиста, бистра вода. Минаватъ хора съ коне всички поя. Безъ мене тѣ биха умрѣли отъ жажда